

“Kvadet, om: Kvesset.”

Den, så: Ytterste. Til, og være: Dein spytterste.
Måtte være, av ypperste den: Kunstner, av ein fyrsteste.

Framhenn, det: Dunster. Av disse, så tyrste dei: Sprundster.
Visse amén, kan: Høres. I det, svært så langt og: Fjérn.

Men, om ett: Det hvisker, i disse tidligare buskvekster.
Så langt, så: Henn. Vises kun, eit spént og spage: Ett spenn.

Av eit stykk, på: Linjen.

Om ikke så langt, som skue: Skimt så, en kjempebukse og lue.
Der ingen lue, é': Finnes ein haug med kvess, så svæur og bratte. Dét, er: Esset, den maurtue.

Ja, de kæn: Sålængt, bærre skratte. Og visst, så dem: Gjæur.
Om ikkje, at det var: Herr dinosaur. Da, jeg ville: Reagere, på eit skimt.

Av en, sprakanes: Flåse, vaurt glimt.
I bånngryta, det saurens beistet han: Raur, uten noko til dei svint.

-

Hadde du, dens: Tånegl. Så kneil, i din: Sneil. Om, du så: Husker.
Du, din lille: Plundre. For, så jeg: Videre. Kreatere, og: Vidundre.

At ut, av dette: Esset. Kan folk preika, og misse: Trygt, i skisseopprisset.
Fremad henn, eit: Ultradekke, av glittergjennskjenn. Og, ett: Spring av ein penn, for og beundre.

Ein, tidligere: Staur, og en stein. Av, ein: Skisse. Dinosaurens negl, rommer ei heil: Nisse.
Så, ekstremt kunne: Ein fundre. Men, likevel: Så himmelsk, en reirvenn.

Blant glitter, dei: Sprekke, og blundre. Konstruert som, eit: Stauoppspenn.
Men, skulle du: Så, skimte. På fyllet, dekt av floss med: Sølvynte. Han, har så: Foren.

Til, eit nytt: Intet.

Men hans høye såkorn, e' ut av: Selve driftetekket, som ett ørnehorn.
Og øyet, dekket med: Finnlandshette.

Kvekkset hadde, soleklart enda fleir: Viskel og tvisteredskap, i sin leir.
Det heile, måtte være til: Og, forundre. Heksett, som: Lekset, i det grunnet.

Fordi, dette: Esset, er av ein: Blyantrisser. Spleint av, en tykktørket: Muskedùdre, han skisser.
Da det, langt så ifrå: Gnisser. Om natten, det frister med: Lysstriper, i eit av togas riper.

Og den linjen, vokser som: Breign. Direkte så, til det: Vage reakt. Mens flust, på: Klein.

Nøttens kvesse, og ett viskelstøv: Esse. Til himmels, med: Stredskap. Fra, kun: Sein, som sløv.
Verden har, han: Fléin av, i sin rørelse. Og videre til den, han: Nisser på sin, andre beførelse.

Som igjen, rett er: Påskint. Og, av: Sprukent omhein, ein flintstein. Vi satser, på: Søreelse, strøande.

Og, ikkje minst: Staur på, som skøyt skrivestyrste. Dét, er eit: Skranglebein.
Også direkte, frå: Husets, teign. Frimann frank, og såpast: En ypperste. Ja, denne er: Mykje.
Ikke minst, forankret blant: Broderskapets eign. Og, en av: Esset, så rein. I både seil, og: Speil.

Skjesse?

-

Mén, om han: “Var, ut'an fyrstespekket.”
Ja, så kan det visst: Friste. Hvorfor, dette: Etterpå av tanke, jeg tyrste?

Men så heilt, fri og furuten!
Titoltalls fortsatt skitten, og direkte ut'a: Vaskekluten. Ikke eit flekke, av: Lære, som skule.

På, denna: Guten, bule.
Likevel heilt, i og bo på: Himmelfall, med truten. Flust på lære, være: Denne høyfuten.

Men likevel, komme med: Stunster. Slikt som høyst, i ett med: Rundesprang, og rundster.
Og blant det, sogneste eit: Munster. Og, suverene: Tegnekunster. Kanskje, så blir det: Førelse.

Med: Superhøy magi, esse. I, en: Rørelse.

Klart det at Bombeskvadronen, e' dei kule.
Energien er altså, ingen: Hengegrein, i nuet. Men som, i: Skein, det likevel bruste.

Til kapps, om: Høyderang, og ingen nedgang i tjein. Dét esset, vrir videre til: Kvesset, og brue.
Og midt, blant dette: Lesset, av perfekt streik. Fødas nyheitar, vi: Skreik!

Derivering klart, er ein: Leik.

-

Bendik Viking Laland - 2017.
© BVL.